

„...Istentől tanítottak”

Lassan érlelődni kezdett bennem valami, még nem lehetett egészen az enyém, de már igazán vágyódtam rá. Nem voltam hitetlen, már családi hagyományaimnál fogva sem, de hogy mit jelent az élő és másokat is éltető, Krisztusban való élet, arra még mindig csak vágyakoztam.

Életem megfordulása nem viharszerű, hirtelen jelentkező esemény volt.

A közösségi élettel kapcsolatos tapasztalataim tovább gazdagodtak. Mind több és több, hitben járó fiatalot ismertem meg

Debreceni egyetemista évek.

mind a teológián, mind pedig a nem teológusok között. Az egyik felettem járó teológustársam, Bütösi János gyakran hívott magával Debrecen környéki tanyákra és kicsi gyülekezetekbe. Olyan elhagyatott, apró református szórványokat kerestünk fel, ahol nem volt lelkipásztor. Ezeken a helyeken én is szolgálhattam igehirdetéssel, bár mindig nagyon méltatlannak s főleg tájékoztat-

lannak tudtam magam a hit kérdéseiben. A hitben előljáró teológus testvérem, Bütösi János türelemmel hordozta gyengeségeimet és tájékozatlanságomat. Gondolom, nem ok nélkül vezetett be ezekben a vidéki közösségekbe. A szórványban találkoztam először egyszerű tanyasi férfiakkal, asszonyokkal, fiatal leányokkal és fiúkkal, akikben megláthattam önmagam szegénységét és hitbeli éretlenségét. Elcsodálkoztam, honnan tudják ezek úgy az írások értelmét, holott pár elemi osztályuk van csupán. Már akkor megsejtettem valamit abból, mit jelent a Szentlélek teológiája, s az, amit Pál így mondott: „...én sem emberektől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.” (Gal 1,12) A Jézus Krisztus áldozatát hitben elfogadók közösségében ismertem fel azt a próféciát, hogy „Istentől tanítottak lesznek mindnyájan.” (Jn 6,45) Nem gondolom, hogy ez abszolút értelemben kizárná a teológiai oktatás szükségességét, de a hangsúlyt az emberi oldalról az isteni oldalra, és az értelemről a könyörgésre helyezi. Más magyarázata nem lehetett annak, ahogyan határozottan bizonyosságot tettek Krisztus bűnbocsátó irgalmáról. Imádságuk őszinteségében és éneklésük vidámságában megérezhettem azt a többletet, amely az én életemből még mindig hiányzott.